

Ruud van der Heijden

Zure appel

120
8

A E7

120
8

A° A

120
8

A7 D

120
8

Dm C# Bm E7 A

De schepper schiep Adam en alles leek goed,
zelfs Adam had niets meer te vragen.
Maar desondanks eiste hij op staande voet,
iets wat hem op handen zou dragen.
Heer Adam die stapte naar God en hij zei:
met jou heb 'k in 'n appeltje te schillen.
'tHoeft niet voor 'n appel en niet voor 'n ei,
maar 'n maatje zou ik dolgraag willen.

Want ik heb 'n kanjer van 'n groente tuin,
vol bomen en bosanemonen,
andijvie en aarpels en appels en juin
maar vrouwloos ben ik in de bonen.
En daarom kwam God en ontnam hem een rib,
toen Adam van ooft lag te dromen.
Dat werd toen een vrouwtje, 'tgebeurde in 'n wip,
die in't leven van Adam zou komen,

Die was daarmee dadelijk in z'n knollentuin,
de zaligste was hij van allen.
Hij hees zich in't pak en hij stak z'n bazuin,
riep: wie zal m'n dag nog vergallen
Maar toen zag vrouw Eva, dat lastig portret,
het Eden als 'n investering
en met haar kapsones en haar goudrenet,
bracht zij meteen vaart in de nering.

En Eva die pakte de sul spoedig in,
ze was ook zo fraai en begeerlijk.
Vriend Adam die gaf haar in alles haar zin,
genoot van haar prilheid prinsheerlijk.
Zij leidde hem zacht naar de bellefleurboom
en liet hem haar appeltjes keuren.
De appel was zuur en voorbij was z'n droom,
hij zei: dat moet mij weer gebeuren.